

Rolnummer 2878
Arrest nr. 212/2004 van 21 december 2004

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 houdende diverse fiscale bepalingen, gesteld door het Hof van Beroep te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 11 december 2003 in zake N. Israël tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 19 december 2003, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 houdende diverse fiscale bepalingen de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet wanneer die bepaling in die zin wordt geïnterpreteerd dat zij met terugwerkende kracht en zonder enige verantwoording een categorie van belastingplichtigen die op de datum van inwerkingtreding ervan reeds een bezwaarschrift hadden ingediend, moratoriuminteressen ontzegt die hun krachtens het W.I.B. 1992 verschuldigd waren ? »

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- N. Israël, wonende te 1180 Brussel, Lincolnstraat 5;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 21 oktober 2004 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. M. Baltus, advocaat bij de balie te Brussel, voor N. Israël;
 - . Mr. M. Bourmanne, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

N. Israël werd voor de aanslagjaren 1992 tot 1994 belast met de « bijzondere heffing op de inkomsten uit roerende goederen », die verschuldigd is krachtens artikel 42 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen, gewijzigd bij de wet van 7 december 1988.

Op grond van het arrest van het Arbitragehof nr. 74/95 van 9 november 1995, waarbij op prejudiciële vraag wordt vastgesteld dat artikel 42 van de wet van 28 december 1983 ongrondwettig is, heeft N. Israël in 1996, enerzijds, een bezwaarschrift ingediend tegen de heffing van het aanslagjaar 1994 en, anderzijds, een aanvraag tot ambtshalve ontheffing voor de heffingen van de aanslagjaren 1992 en 1993, met het argument dat het voormelde arrest een « nieuw feit » vormde in de zin van artikel 376, § 1, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (W.I.B. 1992), dat aantoonde dat de geïnde heffingen geen wettelijke grond hadden.

Vanuit het standpunt dat het voormelde arrest van het Arbitragehof geen nieuw feit was in de zin van artikel 376, § 1, van het W.I.B. 1992, heeft de gewestelijke directeur der belastingen de aanvraag voor de aanslagjaren 1992 en 1993 onontvankelijk verklaard. Voor het aanslagjaar 1994 heeft hij daarentegen een ontheffing van de heffing toegestaan, maar heeft hij moratoriuminteressen geweigerd, op grond van artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 houdende diverse fiscale bepalingen.

N. Israël heeft voor het Hof van Beroep te Brussel beroep ingesteld tegen die beslissing.

Aangezien de administratie erkent dat het arrest nr. 74/95 van het Arbitragehof een nieuw feit vormde wat de aanslagjaren 1992 en 1993 betreft, heeft het Hof van Beroep de ontheffing bevolen van de heffingen die voor die aanslagjaren waren gevestigd.

Aangezien de administratie echter de verschuldigdheid van de moratoriuminteressen betwist op grond van artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997, heeft de verzoeker voor de verwijzende rechter aangevoerd dat een interpretatie van die bepaling in de zin dat zij van toepassing is op de bezwaarschriften en aanvragen tot ontheffing die zijn ingediend vóór de inwerkingtreding ervan, hem met terugwerkende kracht en zonder verantwoording een definitief verworven recht op de moratoriuminteressen ontnam.

Aangezien de toekenning van fiscale moratoriuminteressen voor de belastingplichtige voordeliger is dan de toekenning van burgerlijke interessen, heeft het Hof van Beroep de voormelde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof gericht.

III. *In rechte*

- A -

A.1. N. Israël voert aan dat, aangezien hij zijn bezwaarschrift en zijn aanvraag tot ambtshalve ontheffing heeft ingediend vóór de inwerkingtreding van artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997, hij fiscale moratoriuminteressen zou hebben verkregen indien de directeur der belastingen onmiddellijk uitspraak zou hebben gedaan over zijn aanvragen. Hij is van mening dat artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 hem dus, zonder enige bijzondere omstandigheid die een retroactieve werking van die maatregel kan verantwoorden, met terugwerkende kracht het definitief verworven recht ontnemt op de moratoriuminteressen die hem in het vroegere stelsel zouden zijn toegekend, en dat bijgevolg de door het Hof van Beroep gestelde prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord.

A.2.1. De Ministerraad herinnert eraan dat artikel 42 van de wet van 28 december 1983 bij de wet van 16 april 1997 is opgeheven om zich te conformeren aan de vaststelling van ongrondwettigheid vervat in het arrest nr. 74/95 van het Arbitragehof, dat op prejudiciële vraag werd gewezen. Artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 vloeit voort uit dezelfde bedoeling zich te conformeren aan het arrest nr. 74/95, waarbij echter de financiële gevolgen ervan worden beperkt om de belangen van de Schatkist te vrijwaren. Welnu, het redelijke karakter van een tekst moet worden beoordeeld rekening houdend met de kosten voor de toepassing ervan.

A.2.2. De Ministerraad merkt op dat de wetgever terugwerkende kracht heeft verleend aan de opheffing van artikel 42 van de wet van 28 december 1983 tot het aanslagjaar 1995 en tot de hangende geschillen met betrekking tot de aanslagjaren 1990 tot 1994, en dat hij, door het toepassingsgebied in de tijd van de bepaling die de toekenning van moratoriuminteressen verbiedt, te laten samenvallen met dat van de opheffingsbepaling, een nieuwe discriminatie vermijdt : indien hij geen terugwerkende kracht zou hebben verleend aan dat verbod van moratoriuminteressen voor de aanslagjaren 1990 tot 1994, zouden sommige heffingsplichtigen de terugbetaling van de heffing hebben verkregen met moratoriuminteressen (aanslagjaren 1990 tot 1994), terwijl anderen louter de terugbetaling van de heffing, zonder moratoriuminteressen, zouden hebben verkregen (aanslagjaren na 1994).

Daaruit volgt dat de opoffering die kan worden verantwoord door de vrijwaring van de belangen van de Schatkist, verdeeld is op een manier die niet discriminerend is, en dat « het immers bij gebrek aan retroactief karakter is » dat de bepaling discriminerend zou zijn geweest « indien zij de toekenning van moratoriuminteressen zou hebben voorbehouden aan de ‘ belastingplichtigen die reeds een bezwaarschrift hebben ingediend ’ [...] ».

A.3.1. N. Israël antwoordt dat, indien louter de bekommernis om « de belangen van de Schatkist te vrijwaren » retroactieve fiscale wetten zou kunnen verantwoorden, het beginsel van niet-retroactiviteit van de wetten nooit van toepassing zou zijn in fiscale zaken.

Het is in het arrest nr. 74/95 dat de belastingplichtigen, vanaf de uitspraak ervan op 9 november 1995, een grond vonden voor hun aanvragen tot ontheffing van de bijzondere heffing, zodat de wet van 16 april 1997, door het opheffen van artikel 42 van de wet van 28 december 1983, niets toevoegt aan de verworven rechten van de belastingplichtigen; de verwijzingsbeslissing is overigens niet op die wet gegrond om de ontheffing toe te kennen.

A.3.2. De « administratieve » kosten van de toepassing van de wet, vermeld in het arrest nr. 20/91 waarnaar de Ministerraad verwijst, hadden betrekking op de kosten die ontstaan door het innen van de belasting wanneer de wetgever het aantal categorieën van belastingplichtigen waarvoor verschillende stelsels gelden, zou uitbreiden, en hebben slechts een zijdelings verband met de in het geding zijnde zaak.

Ook al zou deze zaak op adequatere wijze kunnen worden vergeleken met de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 36/90 van 22 november 1990, waarbij in heel bijzondere omstandigheden een afwijking wordt toegestaan op het beginsel van niet-retroactiviteit van de wetten, toch is zij fundamenteel verschillend. In de eerste plaats heeft zij betrekking op de terugbetaling van de onwettig gevestigde heffingen, zonder dat diegene die de storting moet uitvoeren er financieel op achteruitgaat, aangezien hij zich beperkt tot de terugbetaling van hetgeen hij onrecht heeft geïnd. In tegenstelling tot de schadevergoeding voor ongevallen die kon worden gevorderd gedurende een periode van dertig jaar, kan de heffing alleen worden terugbetaald voor de periodes waarvoor de beroepstermijnen niet zijn verstreken, zodat in de praktijk alleen de aanslagjaren 1991 tot 1995 het voorwerp kunnen zijn van een aanvraag tot terugbetaling. Ten slotte legt de Ministerraad geen enkele statistiek voor met betrekking tot de inkohiering van de bijzondere heffingen voor de aanslagjaren 1991 tot 1995, en toont hij niet aan dat, zonder retroactieve werking van de in het geding zijnde bepaling, de gevolgen bijzonder zwaar zouden zijn voor de Staatsfinanciën. De door de Staat uit te voeren uitbetalingen zullen dus niet dermate hoog zijn dat een afwijking van het algemene beginsel van niet-retroactiviteit van de wetten verantwoord zou zijn.

A.4.1. De Ministerraad antwoordt dat het is om alle administratieve beroepen gelijk te behandelen dat de gewestelijke directeur der belastingen niet onmiddellijk na het indienen van het bezwaarschrift en van de aanvraag tot ambtshalve opheffing van de verzoeker uitspraak heeft gedaan, aangezien de administratie, naar aanleiding van het arrest nr. 74/95, ermee belast was de Minister van Financiën de wettelijke en reglementaire maatregelen voor te leggen die noodzakelijk waren om een einde te maken aan de vastgestelde discriminatie.

A.4.2. Bovendien zou destijds enkel een bezwaarschrift en niet een aanvraag tot ambtshalve ontheffing aanleiding hebben kunnen geven tot de toekenning van moratoriuminteresten. Het feit dat de aanvragen van N. Israël gegrond zijn op artikel 366 van het W.I.B. 1992 of op artikel 376 van het W.I.B. 1992 is overigens van weinig belang, wegens artikel 11, vierde lid, zijnde een specifieke fiscale wetgeving van openbare orde die van toepassing is.

A.4.3. De bekommernis om de belangen van de Schatkist te vrijwaren door het beperken van de niet te verwaarlozen financiële gevolgen van het arrest nr. 74/95, is een bijzondere omstandigheid die verantwoordt dat zowel aan de terugbetaling van de heffingen als aan het verbod op de toekenning van interesten een zekere terugwerkende kracht wordt verleend. Er bestaat bijgevolg een redelijk verband van evenredigheid tussen de aangewende middelen en het beoogde doel, zodat het gelijkheidsbeginsel niet geschonden kan worden geacht.

- B -

Wat de in het geding zijnde bepaling betreft

B.1.1. Aan het Hof wordt een vraag voorgelegd over artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 houdende diverse fiscale bepalingen, dat onder andere betrekking heeft op artikel 9 van dezelfde wet, waarbij artikel 42 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen wordt opgeheven.

B.1.2. Dat artikel stelde een met de personenbelasting gelijkgestelde bijzondere heffing in ten name van de aan die belasting onderworpen belastingplichtigen van wie het nettobedrag van de inkomsten uit kapitalen en roerende goederen bedoeld in artikel 11 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, vermeerderd met het nettobedrag van de inkomsten bedoeld in artikel 67, 4° tot 6°, van hetzelfde Wetboek, hoger is dan 1.110.000 frank (artikel 42, § 1, eerste lid). Naar gelang van de inkomstenschijven lag de heffing tussen 27 en 47 pct. (artikel 42, § 1, tweede lid).

Artikel 42, § 1, derde lid, bepaalde ook dat de inkomsten van alle schuldvorderingen en leningen en van in bewaring gegeven geldsommen bedoeld in artikel 11, 1° tot 3° en 7°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (W.I.B.) bovendien belastbaar waren zodra het nettobedrag ervan hoger is dan 316.000 frank. Naar gelang van de inkomstenschijven bedroeg de heffing 20 of 23 pct. Die bepaling beoogde niet de inkomsten uit buitenlandse roerende waarden, uit schuldvorderingen in het buitenland en uit in het buitenland belegde geldsommen vermits zij niet verwees naar het 4° van artikel 11 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen.

B.1.3. Artikel 42 werd gewijzigd bij artikel 38 van de wet van 7 december 1988, met name om de dividenden te laten ontsnappen aan de bijzondere heffing.

Dat artikel 42 werd, op prejudiciële vraag, afgekeurd door het Hof in zijn arresten nrs. 74/95 van 9 november 1995 en 131/99 van 7 december 1999 om reden dat de in het geding zijnde heffing bepaalde roerende inkomsten trof wanneer ze van Belgische oorsprong waren en ze niet trof wanneer ze van buitenlandse oorsprong waren : het arrest nr. 74/95 had betrekking op de aanslagjaren 1990 tot 1994 (artikel 42, gewijzigd bij de wet van 7 december 1988) en het arrest nr. 131/99 op de aanslagjaren 1984 tot 1989 (artikel 42, in de oorspronkelijke formulering ervan).

B.1.4. Artikel 42 van de wet van 28 december 1983 is opgeheven bij artikel 9 van de wet van 16 april 1997 houdende diverse fiscale bepalingen. Artikel 11 van die wet bepaalt in het tweede, derde en vierde lid, ervan :

« Artikel 9 heeft uitwerking met ingang van het aanslagjaar 1995.

Dit artikel is eveneens van toepassing op de bijzondere heffing met betrekking tot de aanslagjaren 1990 tot 1994 waartegen, ofwel een bezwaarschrift is ingediend in de vorm en binnen de termijn bepaald in artikel 272 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen of in artikel 371 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, ofwel een hoger beroep of een beroep in Cassatie is ingesteld, waarop nog geen uitspraak is gedaan op de datum waarop deze wet in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

Geen moratoriuminterest wordt toegekend bij teruggave van belasting verleend ten gevolge van de ontheffing van de belasting gevestigd overeenkomstig artikel 42 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en budgettaire bepalingen, zoals dit bestond voor de opheffing ervan door deze wet. »

In het arrest nr. 131/99 is op prejudiciële vraag geoordeeld dat die bepaling strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij, voor de aanslagjaren 1990 tot 1994, de afschaffing van de bijzondere heffing beperkt tot die heffingen waartegen een bezwaarschrift is ingediend ofwel een hoger beroep of een beroep in cassatie is ingesteld.

Ten gronde

B.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof of artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 houdende diverse fiscale bepalingen de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet schendt wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het met terugwerkende kracht en zonder verantwoording de belastingplichtigen die vóór de inwerkingtreding ervan een bezwaarschrift hebben ingediend, de moratoriuminteressen ontzegt die hun krachtens het W.I.B. 1992 verschuldigd waren.

B.3.1. Artikel 418, eerste lid, van het W.I.B. 1992 (vroeger artikel 308, eerste lid, van het W.I.B. 1964) bepaalt :

« Bij terugbetaling van belastingen worden moratoriuminteressen toegekend tegen een rentevoet van 0,8 pct. per kalendermaand. »

Die bepaling heeft als oorsprong artikel 20 van de wet van 28 februari 1924 tot wijziging der wetgeving op de inkomstenbelastingen (*Belgisch Staatsblad*, 2 maart 1924). Die tekst werd overgenomen in artikel 74 van het besluit van de Regent van 15 januari 1948 houdende samenschakeling van de wetten en besluiten betreffende de inkomstenbelastingen (*Belgisch Staatsblad*, 21 januari 1948).

B.3.2. De toekenning van moratoriuminteressen in geval van terugbetaling van belastingen (artikel 308, eerste lid, van het W.I.B. 1964) werd om billijkheidsredenen verantwoord :

« De inning van de nalatigheidsinteressen steunt op de overweging, dat het billijk is een civielrechtelijke schadevergoeding te eisen in de vorm van de recuperatie van een baat die de belastingplichtige behaalt uit de inhouding van fondsen die in rechte aan de Staat toekomen. [...] Om dezelfde redenen is het dan ook billijk moratoire interesten aan de belastingplichtigen toe te kennen telkens de Staat een gekweten belasting terugbetaalt, zelfs indien de terugbetaling het gevolg is van een aan de belastingplichtige toe te schrijven vergissing. » (*Parl. St.*, Kamer, 1952-1953, nr. 277, pp. 9 en 10)

B.4.1. Uit de parlementaire voorbereiding van het voormelde artikel 11 blijkt dat die bepaling uitgaat van het streven van de wetgever zich te richten naar het arrest nr. 74/95 dat het Hof op 9 november 1995 heeft gewezen (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 885/1, p. 3, en nr. 885/3, p. 2).

De Regering achtte het onmogelijk zich naar dat arrest te voegen door ook de roerende inkomsten van buitenlandse oorsprong te belasten, om reden dat de belastingdiensten van de andere Staten zouden weigeren daaraan mee te werken (*ibid.*, nr. 885/3, p. 5), en koos voor een afschaffing van de in het geding zijnde heffing; de zorg om de belangen van de Schatkist te vrijwaren door de financiële gevolgen van het voormelde arrest te beperken, werd evenwel aangevoerd om, gelet op de hoge inkomsten tijdens de eerste aanslagjaren, de heropening van de termijnen voor bezwaar niet mogelijk te maken (*ibid.*, pp. 3 tot 5, 8 en 9) en geen enkele moratoriuminterest waarin het Wetboek van de inkomstenbelastingen voorziet, toe te kennen (*ibid.*, pp. 4, 5 en 9). De Minister van Financiën merkte overigens op dat de betrokken belastingplichtigen belastingplichtigen waren met zeer hoge inkomsten uit roerend goed (*ibid.*, p. 5).

B.4.2. Met de wetgeving die het voorwerp was van het arrest nr. 74/95, wilde de wetgever een bijkomende belasting invoeren op de inkomsten uit kapitaal die een bepaald bedrag overschrijden, om een evenwicht tot stand te brengen tussen de belasting op de inkomsten uit arbeid en die op de inkomsten uit kapitaal.

Het Hof heeft besloten dat er sprake was van discriminatie vanuit een vergelijking tussen de houders van inkomsten van Belgische oorsprong en de houders van inkomsten van buitenlandse oorsprong, zonder het beginsel op zich van die belasting opnieuw ter discussie te stellen en zonder dat dit beginsel overigens bekritiseerd werd.

B.4.3. Hoewel uit het arrest nr. 74/95 bleek dat de in inachtneming van het gelijkheidsbeginsel niet onbestaanbaar was met het beginsel van de in het geding zijnde heffing, maar alleen met het verschil in behandeling tussen aan de heffing onderworpen belastingplichtigen naar gelang van de – Belgische of buitenlandse - oorsprong van de inkomsten, heeft de wetgever geoordeeld die twee categorieën van belastingplichtigen niet op gelijke wijze te kunnen belasten, wegens de onmogelijkheid de medewerking te verkrijgen van de belastingdiensten van andere Staten. Hij heeft dan ook geopteerd voor een afschaffing van de in het geding zijnde heffing, en heeft op die manier voor de voor de betrokken belastingplichtigen voordeligste oplossing gekozen.

B.4.4. Aangezien het Hof bij een vonnis van 5 januari 1995 ondervraagd was over de grondwettigheid van wettelijke bepalingen die in 1983 en in 1988 waren goedgekeurd, ontstond, door het herstel van de grondwettigheid, een probleem van retroactiviteit dat aanleiding gaf tot de maatregelen die het Hof in zijn voormelde arresten nrs. 131/99 en 40/2004 heeft onderzocht. In elk van die arresten heeft het Hof een vergelijking gemaakt tussen verschillende categorieën van belastingplichtigen die aan de in het geding zijnde heffing onderworpen zijn.

B.4.5. In deze zaak wordt het Hof niet meer verzocht een vergelijking te maken tussen categorieën van belastingplichtigen, hetzij wat het niveau van hun inkomsten betreft, hetzij doordat de ene categorie aan een heffing is onderworpen terwijl de andere categorie daarvan is vrijgesteld, hetzij doordat personen die aan de in het geding zijnde heffing onderworpen

zijn verschillend zouden worden behandeld wat betreft hun recht op terugbetaling van de heffing.

Uit de motivering van het verwijzingsarrest blijkt dat het Hof wordt verzocht de personen die, wat betreft de bijzondere heffing, een bezwaarschrift of een aanvraag tot ambtshalve ontheffing hebben ingediend vóór de inwerkingtreding van de wet van 16 april 1997, te vergelijken met « alle andere belastingplichtigen die een verworven recht hebben op terugbetaling van onterecht geïnde belastingen ».

B.4.6. Bij het uitoefenen van de toetsing aan de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, moet het Hof nagaan of een categorie van personen op discriminerende wijze wordt behandeld ten opzichte van een andere categorie van personen die met de eerste categorie vergelijkbaar is.

B.4.7. De categorie van personen waartoe de verzoeker voor de verwijzende rechter behoort, bevindt zich ten gevolge van de opeenvolgende evoluties in de aangelegenheid van de bijzondere heffing, zoals weergegeven in B.1.1 tot B.1.4, in een heel bijzondere situatie ten opzichte van « alle andere belastingplichtigen die een verworven recht hebben op terugbetaling van onterecht geïnde belastingen ».

B.4.8. De arresten die het Hof heeft gewezen, de terugwerkende kracht die daaraan inzonderheid is verbonden wanneer het Hof wordt ondervraagd over een fiscale maatregel die sinds meer dan tien jaar wordt toegepast, het evenwicht waarnaar de wetgever heeft moeten streven tussen de belangen van de desbetreffende belastingplichtigen en het algemene belang en - ten slotte - de maatregelen die hij daartoe genomen heeft : al die elementen maken het niet mogelijk te stellen dat de categorie van belastingplichtigen waarop die arresten en die maatregelen betrekking hebben, op een nuttige wijze kan worden vergeleken met het geheel van de belastingplichtigen die tegenover de Staat een schuldvordering hebben tot terugvordering van onterecht geïnde bedragen.

B.5. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 11, vierde lid, van de wet van 16 april 1997 houdende diverse fiscale bepalingen schendt de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 21 december 2004.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior